

En Udskrift af Kendelsen eller Forliget bliver ved Tinglysningsdommerens Foranstaltning at tinglyse paa Rekvirentens Bekostning. Ejendomshævd paa en Del af en Ejendom kan dog ikke tinglyses, før det ved Hævden vundne Grundstykke er fraskilt og enten selvstændig matrikuleret eller i Matrikulen henlagt under den Ejendom, hvortil det faktisk hører. Dommeren kan om fornødent sætte den, der har vundet Hævden, en Frist, inden hvilken Forholdet maa være berigtiget i Matrikulen. Fristen kan forlænges, saafremt dens Oversiddelse er den hævdberettigede utilregnelig. Bliver Forholdet ikke berigtiget inden den af Dommeren fastsatte Frist, taber den utinglyste Hævd sin Retsvirkning over for senere Erhververe af Rettigheder over den Ejendom, over hvilken Hævden er vundet, jfr. §§ 1 og 26, 1ste Stykke.“

§ 3.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1937.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I § 1 i Lov Nr. 111 af 31. Marts 1926 om Tinglysning er det bestemt, at Rettigheder over fast Ejendom skal tinglyses for at faa Gyldighed mod Aftaler om Ejendommen og mod Retsforfølgning. Denne Bestemmelse medfører, at forskellige Rettigheder, som efter den forinden Tinglysningsloven gældende Ret ikke behøvede at sikres ved Tinglysning, maa tinglyses. Som en Overgangsbestemmelse blev det i Lovens § 52 fastsat, at Rettigheder, der inden Lovens Ikrafttræden er gyldigt stiftet uden Tinglysning, men som kræves tinglyst i Medfør af Lovens § 1, bevarer selv uden Tinglysning deres Gyldighed i 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden. Denne Bestemmelse blev indsat i Loven, fordi man fandt, at der burde sættes en rimelig Frist for at bringe Tinglysningen af saadanne, allerede stiftede Rettigheder i Orden. Ved Lov Nr. 59 af 21. Marts 1932 forlængedes Fristen indtil den 31. Marts 1937.

Medens der nu vel i den siden Lovens Ikrafttræden forløbne Tid er tinglyst mange af disse ældre Rettigheder, har det paa den anden Side vist sig, at langt fra alle saadanne Rettigheder er blevet tinglyst eller kan ventes at blive det inden 1. April 1937, og Justitsministeriet har fra flere Sider modtaget Henvendelse om at søge den ovennævnte Bestemmelse i Tinglysningslovens § 52 ændret, saaledes at de Rettigheder, der ikke

er blevet tinglyst inden Fristens Udløb, ikke den 1. April 1937 kommer til at staa uden den Retsbeskyttelse, Tinglysning giver. Spørgsmaalet har bl. a. praktisk Betydning med Hensyn til en Mængde Vejrettigheder, som er stiftet dels ved Hævd, dels ved Udstykninger, som er approberet af Matrikulsmyndighederne, uden at Notering af Vejen er sket i Tingbøgerne. Endvidere skal man fremhæve forskellige Servitutter vundet ved Hævd, navnlig Servitutter angaaende Forholdet mellem Naboejendommers Bygninger, samt Rettigheder stiftet ved Landvæsenskommissionskendelse, Ekspropriation eller lignende offentlige Forretninger. Da det drejer sig om et meget stort Antal velerhvervede Rettigheder, og da det — i hvert Fald for mange af disses Vedkommende — efter de foreliggende Erfaringer, navnlig paa Grund af de dermed forbundne Udgifter, vil volde store Vanskeligheder at faa dem tinglyst, maa ogsaa Justitsministeriet anse det for paakrævet, at Tinglysningslovens Overgangsbestemmelser ændres paa dette Punkt.

Under Overvejelserne af Spørgsmaalet herom har der frembudt sig forskellige Muligheder. Der kunde enten være Tale om yderligere at forlænge Fristen i § 52 eller straks søge tilvejebragt en endelig Ordning ved at opgive Kravet om Tinglysning, for saavidt angaar alle eller nogle Arter af de